

kjende, at denne Ordning ikke er heldig, hverken for Krigsmagten selv eller for de paagjældende Personer. For det første lader Betragtningen om Eftertjeneste kun som Erstatning af Lid sig i Pragis neppe opretholde. Den vil i det almindelige Omdømme blive anset som en Lillægssstraf, og det er allerede i og for sig uheldig for Opfattelsen af den almindelige Vernepligts nationale Betydning, at lade Militærtjenesten som saadan anvende som Straf. Dernæst vil Bestemmelsen som Lillægssstraf betragtet virke høist uheldig, derved at alle mildere Fængselsstraffe, der have en forholdsvis længere Variæthed, ville blive ulige mere stærkede end de strengere mere fortlvarige Fængselsstraffe, og man maatte derved tillige kunne befrygte, at Jurisdiktionscheferne for at raade Bod paa denne Ulighed vilde blive tilbøjelige til i langt større Omfang end ellers at anvende Fængsel paa Bånd og Brød. Endelig er denne Bestemmelse saa langt fra at aabne Udgang for Krigsmagten til at blive af med saadanne Elementer, der uden at være til nogen Nytte kun virke skadeligt paa deres Kammerater og hele Tønen ved Ufelingen, at den endog vil fastholde saadanne Personer i samme Forhold, som de ere mest farlige. Det var da ogsaa kun med megen Betænkethed, at Folkethinget i sin Lid gik ind paa denne Bestemmelse, og kun fordi man satte en saa overordentlig Pris paa at faae denne Reform i sin Helhed gennemført, at Flertallet mente paa dette Punkt at maatte bøje sig for Krigsbestyrelsens bestemte Krav.

Det har nu været nærværende Udvalgs Flertal særdeles magtpaaliggende at finde en antagelig Løsning af dette Spørgsmaal. Alle de Forslag, der herom forsøgsvis ere fremkomne, stemme deri overens, at de ikke vilde lade den omhandlede Lillægssstraf være anvendelig paa samtlige Personer, der have været straffede, men kun paa et meget indskrænket Antal af disse, og det af en bestemt Kategori. Medens Straffeloven har tilstrækkelig virksomme Straffe for de egentlige Forbrydere, og ligeledes i de mildere Fængselsstraffe har fornødent Middel mod saadanne Forseelser, som Krigsmænd kunne begaa af Udsindighed, Hidsigthed eller andre siebliftelige Anfæger, findes der derimod en Kategori af Indvilder, som ikke lader sig vænne til Orden og Lydighed, fordi Uvægsfølelsen ikke synes hos dem at kunne vækkes, saadanne Personer, som i det Hele ikke kunne bringes til at gjøre Gavn og derfor i Reglen, naar de ikke slaa ind paa Forbryderbanen, ende i en Tvangsarbejdsanstalt. Med eet Ord kan man betegne denne Klasse af Personer med Navnet „Bagabonder.“ Alle Forsøg ere gaaede ud paa at finde en særlig Fremgangsmaade overfor disse, baade af Hensyn til Krigsmagtens Bedste og af Hensyn til Indvilderne

selv, som ellers vilde komme til at tilbringe deres meste Tjenestetid paa Bånd og Brød, og ad denne Vej maasse naae til Strafarbejde. Alle Forslag have ligeledes stemt overens deri, at den eventuelle Lillægssstraf for Bagabonder ikke kan knyttes til visse bestemte Forseelser, ja ikke engang til et vist Antal af saadanne, da man dog derved ikke vilde have udelukket Muligheden af, at Straffen kunde blive anvendt paa Personer, for hvilke den ikke er bestemt. Her maa — under de størst mulige Garantier — overlades Krigsretten et vist Skjøn til efter nøie Overveielse af Forseelsernes Art og samtlige øvrige Omstændigheder at afgjøre, om Lillægssstraffen er anvendelig i det paagjældende Tilfælde, saaledes som disse Regler ere udtrykte i nedenstaaende Redaktioner af dette Punkt.

Medens saaledes samtlige Forslag saavidt have været af samme Indhold, afvege de derimod i Bestemmelsen af, hvori den omhandlede Lillægssstraf skal bestaa. Nogle Forslag stillede sig dels paa Standpunktet af Lovforslagets § 32, idet de lode Lillægssstraffen væsentlig bestaa i Eftertjeneste med Tilspøielse af en Udgang til paa et senere Tidspunkt at lade den Paagjældende udelukke af Krigstjenesten, — og dels paa at betragte den af den Paagjældende præsterede Tjeneste som ikke ydet, saa at han døntes til Hjemvendelse med Forpligtelse til at møde med det paafølgende Mars Aldersklasse for at begynde Tjenesten forfra og da eventuelt udelukkes fra Krigstjenesten. Skjøndt ethvert af disse Forslag efter Flertallets Opfattelse ialtsald have været af foretrukket for Lovforslagets Bestemmelser i dette Punkt, saa havde de dog den Mangel, at de ikke gave Midlerne til saa tidlig som muligt at kunne fjerne saadanne Indvilder, der ikke ville gjøre Gavn, og som ved deres flette Exempel øve en skadelig Indflydelse paa deres Kammerater. Udvalgets Flertal lægger saa stor Vægt paa dette sidste Hensyn — i Betragtning af den store Mængde unge Vernepligtige, der tvinges ind i saa flet og ofte forsværet Selvskab — at man derfor, naar man ikke tør anse det for tilstrækkeligt som affrakende Straffemiddel at dømme de Paagjældende blot til Udelukkelse af Krigstjenesten ialtsald i Fredstid, foretrækker Tanken i tvende andre til dette Punkt i Udvalget fremsatte Endringsforslag. Det ene Forslag gik ud paa at henvise de af Krigstjenesten Udelukkede til midlertidig Anbringelse for Statskassens Regning i en komunal Arbejdsanstalt, medens det nedenfor af Flertallet stillede Endringsforslag bestemmer, at de Paagjældende i deres Tjenestetid skulle beholdes ved Militæretaterne til anden Anvendelse til Krigsmagtens Nytte, hvorved dog er forbeholdt, at der ikke af saa-